

Ἡ Τράπεζα, ἥτις εὐρίσκετο στενωτάτα πρὸς αὐτὸ συνδεδεμένη ἐθεώρησε τὸν προορισμὸν τῆς λήξαντα καὶ διαλυθεῖσα συνεχωνεύθη μετὰ τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας τῶν Συναλλαγῶν καὶ Ἀξιῶν.

Οἱ μέτοχοι τῆς Ἑταιρίας ταύτης φυσικῶς παρεκάλεσαν τὸν κ. Ἀθηνογέννην ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ἐνταῦθα, ὅπερ καὶ ἐδέχθη οὗτος, οὐχὶ ἄνευ δυσκολιῶν καὶ διότι οὐδεμίαν πλέον ἀνάγκην ἔχει νὰ ἐργάζεται καὶ διότι θὰ ἐπιθύμει ἀνετώτερον ν' ἀφωσιούτῳ εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ μελέτας.

*
*
*

Ὁ κ. Γεώργιος Ἀθηνογέννης εἶναι ἐκ τῶν λογιωτέρων ἀνδρῶν μας, ἀνεξαργτίως τῆς εἰδικότητός του. Ἡ μᾶλλον διὰ νὰ εἶναι τις σαφέστερος, εἶναι ἐντριβέστατος περὶ τὸ φιλολογικὸν καὶ ἱστορικὸν μέρος τῆς εἰδικότητός του. Γενικώτερον ἐπιζητεῖται πάντοτε ἡ γνώμη αὐτοῦ εἰς τὰ οἰκονομολογικὰ ζητήματα καὶ ἡ πολυειδῆς ἐμπειρία του ἄριστα χρησιμοποιεῖται, ὡσάκις παρίσταται ἀνάγκη.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὦν πλείστας λαμπρὰς μελέτας του εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ, ἐνταῦθα δὲ συνειργάσθη εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐπιθεώρησιν. Κυρίως ὑπὸ τὴν ἐποψίαν ταύτην ὁ κ. Γ. Ἀθηνογέννης εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων Ἀθηναίων, οἵτινες κατορθοῦσιν ἐν μέσῳ τοῦ ἀπειρώς πολυασχόλου αὐτῶν νὰ εὐρίσκωσι καὶ τὸν καιρὸν νὰ παρακολουθῶσιν οὐχὶ μόνον τὰς προόδους τῆς ἰδιαιτέρως διαφερούσης αὐτοῦς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φιλολογικὴν κίνησιν.

Ὁ κ. Γ. Ἀθηνογέννης, ἀνὴρ εὐπροσῆγορος, γλυκὺς, θετικώτατος, μὲ σφιγκτὴν λογικὴν, μὲ ἔντονον φρόσιν, μὲ πειστικὸν ὕψος, διακρίνεται διὰ τὴν σεμνότητα τοῦ ἤθους αὐτοῦ καὶ τὰς ἠθικωτάτας ἀρχάς του, αἵτινες πάντοτε δύνανται ν' ἀποβῶσι χρησιμώταται εἰς τὸ ἡμέτερον Ἔθνος. Ἀβρότατος καὶ προσρνέστατος πρὸς πάντας, πεπροικισμένος δι' ὅλης τῆς λάμπσεως τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς ἀληθοῦς φιλοπατρίας, εἶναι ἀνίκανος νὰ παραβιάσῃ τὸ καθῆκόν του καὶ ἐπ' ἐλάχιστον. Ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὁ κ. Ἀθηνογέννης ἔχει πολλὴν ἀρχοντιάν, συνδυασμένην μὲ τὴν θερμὴν ἐκείνην Κωνσταντινουπολίτικν εὐγένειαν, εὐτυχῆ ἀνάμνησιν τοῦ Φαναριώτικου βίου.

Ο Μ Α Ρ Τ Η Σ

(ΧΡΥΣΗ ΚΛΩΣΤΗ)

Καὶ μοῦλεγες δὲν δένεις χρυσῆ κλωστή καὶ σύ.
μήπως σὲ ἔδῃ τοῦ Μάρτη ὁ ἥλιος καὶ σὲ κάψῃ...
καὶ σοῦδωκα τὸ χέρι κι' ἀπὸ κλωστή χρυσῆ
μοῦ ἔβανες βραχιόλι, ἢ φλόγα μὴ μ' ἀνάψῃ!

Ἄχ! Ἡ φωτιὰ μὲ βρῆκε, γιατί' ἀπ' τὴν κλωστή Σου
ἔσπλεχθηκ' ἄλυσσιδα... καὶ μ' ἔδεσε μαζῆ Σου...

Τ...